

ב"ה עיה"ק חיפה ת"ו

(1)

סתם . ולא כתוב להרכות כסעודה . ומאיפוא אנו יודעים המקור שצריכים

להרכוח כטעודה . אמנם המקור הוא כרש"י ז"ל (ר"ה דף ס' עמוד א') ד"ה

כל האוכל וכו' וז"ל . דהכי קאמר קרא ועיניתם 000000000 כחלעה . אכילת חשיעי

אני קורא עינוי . וכיון דאכילתו עינוי חשובה כל דמפיש כאכילה ושתי' ספי

עדיף . דהא מדקאמר כערב על כרחך לא מקפיד אעינוי דחשעה . וכי קרי עינוי

כחשעה אכילה ושתי' דידה קרי עינוי ע"כ . דכרי רש"י אלו הוא המקור

להרכות כסעודה כערב יוכ"פ .

ולפי מה שמובא בספרך כל המקורות מהתורה הקדושה ומהזוה"ק ומהחלמו

שריכוי אכילה מביא לידי חסאים ח"ו . והיינו דוקא כשאוכל כסעודת הרשוח

אכל כשעצם האכילה 88888888 המרוכה הוא מצוה כגון כערב יוכ"פ וכדומה

או האכילה המרוכה אינה מביאה לידי חסא אם מתכוין לשם מצוה אדרכא

האכילה המרוכה מביאו להרכוח כמצות כי מצוה גורר מצוה וכמו דאיחא

במסכת נזיר (דף כג) מאי דכחיב כי ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו בו

ופושעים יכשלו כס . משל לשני בני אדם שצלו פחחיהם . אחד אכלו לשם מצוה

0000 ואחר אכלו לשם אכילה גסה . זה שאכלו לשם מצוה נאמר צדיקים ילכו

כס . וזה שאכלו לשם אכילה גסה נאמר ופושעים יכשלו כס .

ועפ"ז נכין כע"הי דכרי המאירי הנ"ל כיון שעצם אכילה יתירה הוי

עבירה שמביא לחסאים . אכל אם הוא עבירה לשמה . הרי זה חשובה למצוה כיון

שכוונתו לשם מצוה עינוי . כמו שרש"י ז"ל כתב דהכחוב קראו לאכילה כחשיעי

כלשון ועיניתם . ועל אכילה מרוכה כונו שהיא כעצם מצוה התורה , כזה נאמר

צדיקים ילכו כס . אכל רק כשמגן / כלאכיל / לשמה לשם מצוה לא לשם אכילה גסה אז הוי מצוה

והנה יש לומר למה קראה התורה אכילה כשם עינוי . י"ל כיון דעיקר אכילה

כערב יוכ"פ היא לשם הכנה שיוכל להתענות כיוכ"פ לכן אכילה זו ג"כ נקרא

כלשון עינוי . וא"ש דכרי המאירי הנ"ל שכח כיון שמכונן "לשם עינוי" כלומר

שיוכל להתענות למחר . ולהפסוק שקראה לאכילה זו כלשון ועיניתם .

והרחמן יזכנו כשנת באולה וישועה כמו שמובא שכמוצאי שביעית כן דור

כא ונזכה בקרוכ לקבל פני משיח צדקנו כבי"א

ידידך הדושה"ם ומאחל לך כתיבה וחתימה טובה

חיים אלי שטערנבערג